

ОБУХІВСЬКІ ВІСТІ

№8-9 (976-977)

ВЕРЕСЕНЬ 2025 РОКУ

ШАНОВНА ОБУХІВСЬКА ГРОМАДО! Вітаємо з Днем міста!

Вітаємо з 663-м днем народження нашого рідного міста! Проте вже четвертий рік ми не святкуємо – у країні війна. Тому нині День міста – не про свято, а про любов до рідної землі, про тодішніх і нинішніх героїв, про єдність і згуртованість наших дій, спрямованих на довгоочікувану Перемогу.

Пишаємось Обуховом, бо це місто дало країні сотні відважних захисників, що боронять Україну. Це – місто волонтерів, медиків, вчителів, підприємців, небайдужих жителів – усіх, хто щодня наближає нашу Перемогу.

Неймовірно вдячні незламним захисникам та захисницям за кожен прийдешній день, можливість жити, працювати, з вірою та надією на краще дивитися у майбутнє. Дякуємо кожному жителю міста і громади за вагомий внесок у розбудову нашої спільної домівки, за добросовісну працю, старання навчання, за високі досягнення у різних сферах суспільного життя. Вдячність за небайдужість один до одного, до потреб Сил Оборони, за активну життєву позицію, терпіння, незгасаюче натхнення у повсякденних справах, незламність.

Схиляємо голови на вшанування пам'яті наших загиблих Героїв. Вони навечно з нами у наших спогадах, у наших серцях, у кожному прийдешньому дні.

Бажаємо, щоб збулася заповітна мрія кожного жителя громади – щоб Україна здобула перемогу в цій запеклій і довготривалій війні. Хай усім нам вистачить сили духу, віри та витримки пережити найтемніші дні в історії країни, зберегти свою гідність, зустріти мир у своїх оселях, обійняти своїх рідних і друзів.

Лариса ІЛЬЄНКО, секретар Обухівської міської ради,
Виконавчий комітет, депутати

КОЛОНКА ОЧІЛЬНИЦІ МІСТА

Секретар Обухівської міської ради
Лариса ІЛЬЄНКО розповідає:

«Днями відбулася щотижнева нарада із заступниками, старостами, керівниками структурних підрозділів та комунальних підприємств. Обговорили ключові питання життя громади, заплановані події та виклики, які потребують спільної уваги.

Окремо звернули увагу на порушення правил дорожнього руху в селах громади. Часто за кермом знаходиться молоді, і, на жаль, це нерідко призводить до аварій. Наголошую, що безпека на дорогах – це спільна відповідальність.

Також обговорили відновлювальні проекти. Останні роботи Благодійного фонду District #1 вже добігають кінця, і за кілька тижнів перші родини зможуть заселитися у нові каркасні будинки.

На ділянці в Германівці команда фонду провела ґрунтовні дослідження, аби забезпечити не лише комфортне житло, а й сталий розвиток для родин. Обрано концепцію індивідуальних будинків, що відповідають сільському способу життя.

Фонд бере на себе відповідальність не просто зводити будинки, а й допомагати людям інтегруватися у громаду. Тому серед бенефіціарів перевагу віддавали тим, чий професій та досвід дадуть змогу працювати й розвиватися саме тут.

Ще однією умовою стала наявність у родині неповнолітніх дітей. Адже стабільне житло для таких сімей є запорукою безпеки, розвитку й майбутнього цілого покоління, яке відбудовуватиме Україну.

11 вересня в Обухівському центрі культури і дозвілля відбулася особлива фотовиставка «Вона. Його світ. Його тил. Його ніжність». Це історії про жінок, які, навіть коли навколо темрява, залишаються світлом для своїх захисників і родин. Під час відкриття фотовиставки підрозділ військових капеланів вручив мені відзнаку «Українська берегиня». Це велика честь і глибоке визнання. Для мене ця нагорода символізує силу усіх жінок, які бережуть життя, підтримують, надихають і стоять поруч із нашими захисниками та їхніми родинами».

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО - ПОЧЕСНИЙ ГРОМАДЯНИН ОБУХІВСЬКОЇ МТГ

За особливі досягнення звання
«Почесний громадянин Обухівської МТГ-2025» присвоєне обухівцю,
директору ТОВ «Обухівтранс»
ОЛЕКСАНДРУ ІВАНОВИЧУ ЛУК'ЯНЕНКУ

«ЗАВЖДИ ЗАЛИШАТИСЯ ЛЮДИНОЮ – МІЙ ПРИНЦИП»

Директор ТОВ «Обухівтранс» Олександр Лук'яненко отримав професію напряму співзвучну з транспортними технологіями та організацією перевезень і управління на транспорті. Трудову діяльність розпочав водієм, навчався у транспортному технікумі у столиці. Вищу освіту здобув у Київському автомобільно-дорожньому інституті. До Обухова приїхав у 1989 році. Згодом обраний головою Обухівської районної асоціації перевізників. У 2003 році його призначено керівником ТОВ «Обухівтранс». Розповідає О.ЛУК'ЯНЕНКО:

«Не все вдалося одразу. На всіх етапах розвитку підприємства стикалися з різними видами труднощів, але завжди намагалися з усім справлятися. На початку було нелегко технічно, відповідальність велика. Потрібно було знайти автобуси, які б відповідали всім нормам для перевезення пасажирів.

Із глобальних та справді вагомих складнощів можна виділити COVID-пандемію. Тоді підприємство повністю зупинило свою роботу, а після зупинки дуже складно відновитися.

Потім – повномасштабне вторгнення. 30 відсотків працівників мобілізовано до лав ЗСУ. Інколи дійсно буває складно бути директором такого великого підприємства, але я завжди пам'ятаю, що несу відповідальність не тільки за себе, а й за всіх своїх працівників. Тому які б складнощі не випадали на наш шлях, ми обов'язково з усім справимося.

З 24 лютого 2022 року, коли ми всі прокинулись від вибухів, пішли перші дзвінки від голови РДА та з військомату. Почали надавати транспорт колишнім АТОВцям, добровольцям, зокрема й нашому працівнику був наданий автобус для виконання бойових завдань по захисту Київської області. На той час ми працювали у команді цілодобово: одні працівники здійснювали евакуацію мирного населення з невідконтрольних територій (близько 40 автобусів з водіями),

а інші автобуси з водіями були задіяні у групах швидкого реагування. Евакуація населення проводилася протягом двох місяців у населених пунктах Бучанського та Броварського районів Київської області та частині Чернігівської, де не було наших військових, з Луганської та Запорізької областей. Це все були невідконтрольні території. Щоденно нашими автобусами вивозилося приблизно 1000 людей, і так кожного дня. КОВА повністю координувала цей процес. Скільки саме людей ми евакуювали – сказати неможливо, але це тисячі збережених життів. На той час була велика потреба в перевезенні гуманітарних вантажів для мирного населення. Ми возили їх з Харківської, Львівської, Рівненської, Чернівецької, Закарпатської, Київської областей. Доставляли вантажі на звільнені території на Сході України. Перевозили спорядження для наших військових. Після звільнення Київщини від окупації наші водії на спецавтомобілях розчищали дороги від спаленого, підірваного приватного транспорту і вивозили його на спеціальні майданчики.

Біда згуртовує, війна – це спільна трагедія, а ворог у нас один. Треба було пережити і пройти цей шлях. Ми від себе робили те, що могли, і головне, дасть Бог, у майбутньому

всі потиснемо один одному руки і скажемо: «Ми не стояли осторонь, ми доклали власних зусиль до нашої Перемоги!».

За все зроблене нашим підприємством, нашими працівниками, мене, як керівника, нагородили відзнакою Міністерства оборони України – медаллю «Золотий тризуб». Я пишаюся, що в такі нелегкі часи наш весь колектив працював, як один злагоджений механізм, за що нас неодноразово відзначали грамотами та подяками.

Війна затягнулася, тому постійно підтримуємо військових: закуповуємо акумулятори, шини, масло, розхідні матеріали, дорожовартісні дрони, тепловізори, причепи. Купили лафет для перевезення поламаної техніки, яка потребує ремонту, донатимо на перевірені волонтерські збори. Для перевезення наших Героїв «на щиті» також потрібен ресурс, тому ми часто надаємо для цього паливо, беремо фінансову участь у ремонті автомобілів, що займаються такими перевезеннями.

Я залишився в Україні, тому що це НАША країна. Ми тут народились, нам тут жити, нам виховувати тут внуків, на яких ми залишимо своїх дітей. І основне – завжди треба бути ЛЮДИНОЮ. У будь-якій ситуації. Попри все. Це мій принцип!»

КНП ОБУХІВСЬКОЇ міської ради «Обухівська стоматологічна поліклініка» є не-прибутковим комунальним некомерційним підприємством, що засноване на комунальній власності Обухівської міської територіальної громади Київської області.

ПОЛІКЛІНІКА надає наступні види стоматологічних послуг. Це терапевтична стоматологічна допомога, що включає лікування зубів, косметичну реставрацію зубів, зняття зубного каменю та чистка поверхонь зубів. До хірургічної стоматологічної допомоги входять амбулаторно-хірургічні операції на щелепах, видалення зубів, імплантація зубів, підсадка кісткової тканини щелепи. Ортопедична стоматологічна допомога - це протезування зубного ряду знімними та незнімними зубними конструкціями. До послуг відвідувачів - рентгенологічне обстеження зубо-щелепної системи за допомогою комп'ютерного томографа, який дозволяє проведення обстежень у 2D та 3D-форматі; візіограф - прицільна сучасна дентальна рентгенографія. Лікарі нашого закладу проводять фізіо-терапевтичне лікування стоматологічних захворювань, куди входить лікування запальних процесів щелепно-лицевої ділянки за показаннями. Також у нашій послугі входить і дитяча стоматологічна допомога.

НАШ ЗАКЛАД оснащений сучасним обладнанням, яке дозволяє якісно і безболісно проводити стоматологічні процедури. До послуг наших відвідувачів - сучасний комп'ютерний томограф французького виробництва «Asteon» з можливістю проведення обстежень у 2D та 3D-форматі; п'єзотом - апарат для стоматологічної хірургії, що дозволяє проведення операцій на кістковій тканині щелеп; візіограф - для сучасного та одного з найшвидших способів діагностики зубів, це цифровий знімок одного або двох зубів, який виводиться одразу на екран комп'ютера; ендомотор - універсальний електронний пристрій, для сучасного лікування порожнини зуба та кореневих каналів - ефективно і без ризиків.

ДЛЯ ВОІНІВ ТА ВЕТЕРАНІВ, що брали участь у бойових діях російсько-української війни, для осіб з інвалідністю та інших маломобільних груп населення, у нас створені комфортні умови з обслуговування та надання стоматологічних послуг, а саме: облаштовано пандус та сходову клітину при вході у поліклініку, побудовано вбиральню для зручного користування маломобільних груп населення, створено окрему реєстратуру, що обслуговує воїнів та ветеранів та в разі потреби забезпечує їх супровід.

ОДНІЄЮ З ПРОГРАМ, запроваджених у нашій стоматологічній поліклініці, є безкоштовне лікування, видалення, протезування за Програмою підтримки надання стоматологічних послуг окремим категоріям дорослого населення Обухівської міської територіальної громади на 2023-2025 роки, та для внутрішньо переміщених осіб, які зареєстровані або перебувають на обліку як ВПО на території Обухівської міської територіальної громади, а саме: особам з інвалідністю I і II груп (за умови, якщо розмір середньомісячного доходу особи за попередні шість місяців не перевищує двох прожиткових мінімумів для осіб, які втратили працездатність); особам з інвалідністю внаслідок війни; особам нагородженим знаком «Почесний донор України»;

учасникам війни (за умови, якщо розмір середньомісячного доходу особи за попередні шість місяців не перевищує двох прожиткових мінімумів для осіб, які втратили працездатність); членам сім'ї загиблих (померлих) ветеранів війни; особам, які належать до учасників бойових дій; особам, яким присвоєно почесне звання «Мати-героїня»; жертвам нацистських переслідувань; особам, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною; громадянам, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи 1 та 2 категорії (зазначена пільга не поширюється на членів сім'ї пільговика); ветеранам праці (за умови, якщо розмір середньомісячного доходу особи за попередні шість місяців не перевищує

За січень-липень 2025 року за рахунок коштів місцевого бюджету надано допомогу 125 дітям, з них: 41 дитині учасників бойових дій, одній дитині загиблого УБД, 67 дітям з багатодітних родин та 16-м з інших пільгових категорій.

Вищевказані Програми за рахунок коштів місцевого бюджету дають можливість отримати якісну стоматологічну допомогу соціально вразливим верствам населення Обухівської громади.

БЕЗОПЛАТНЕ ДОРОГОВАРТІСНЕ зубопротезування із зуболікуванням за договором із Національної службою здоров'я України «Стоматологічна допомога окремій категорії осіб, які захищають/захищали незалежність, суверенітет та територіальну

Лікар-стоматолог Людмила АДАМОВА: «ПРАЦЮЄМО, ЩОБ ПОЛІПШИТИ ЯКІСТЬ ЖИТТЯ МЕШКАНЦЯМ ГРОМАДИ»

Не одне десятиліття Обухівська стоматологічна поліклініка надає якісну спеціалізовану амбулаторну лікувально-профілактичну та екстрену медичну допомогу дорослим та дітям. Її беззмінний, з 2003 року, директор, практикуючий лікар-стоматолог вищої категорії з майже сорокарічним стажем Людмила Адамова, зуміла зберегти і колектив, і поліклініку. До речі, Обухівська стоматологічна поліклініка є однією з кращих на Київщині та однією небагатьох, де всі стоматологічні послуги надаються комплексно в одному приміщенні. На найсучаснішому обладнанні, використовуючи новітні технології, тут працюють досвідчені лікарі. У приміщенні поліклініки зроблений якісний ремонт, облаштована дитяча зона для найменших відвідувачів, оновлена санітарна зона, готується до відкриття «Кабінет Героя», упорядкована територія довкола поліклініки. Про все це та ще про те, як поліпшити якість життя мешканцям громади, надаючи якісні стоматологічні послуги, розповідає директор Обухівської стоматологічної поліклініки Людмила Олександрівна АДАМОВА:

двох прожиткових мінімумів для осіб, які втратили працездатність.

За рахунок коштів місцевого бюджету за січень-липень поточного року надано допомогу 221 особі, зокрема 117 учасникам бойових дій, 14 членам сімей загиблих (померлих) ветеранів війни, 90 представникам інших пільгових категорій.

НАСТУПНА ПРОГРАМА, запроваджена у поліклініці, - безкоштовна профілактична, терапевтична та хірургічна стоматологічна допомога дітям віком від 0 до 18 років за Програмою профілактики та лікування стоматологічних захворювань окремим категоріям дитячого населення Обухівської міської територіальної громади на 2024-2025 роки та дітям внутрішньо переміщених осіб, які зареєстровані або перебувають на обліку як ВПО на території Обухівської міської територіальної громади, а саме: дітям з інвалідністю; дітям-сиротам; дітям, позбавленим батьківського піклування; дітям, батьки яких беруть безпосередню участь у бойових діях; дітям, батьки яких мають статус учасників бойових дій; дітям, батьки яких мають статус особи з інвалідністю внаслідок війни; дітям із сімей, які отримують допомогу відповідно до Закону України «Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям»; дітям, які мають статус дитини, яка постраждала внаслідок воєнних дій і збройних конфліктів; дітям військовослужбовців, які зникли безвісти; дітям військовослужбовців, які перебувають у полоні; дітям, з числа осіб, визначених у статтях 10 і 10 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту»; дітям з багатодітних родин.

цілісність України» - це ще одна Програма, яка запроваджена у нас. За нею у цьому році було надано допомогу 173 захисникам. Дана Програма користується великим попитом серед військових не тільки з нашої громади, району та області, а й з усіх регіонів України.

ЗАВДЯКИ ІНІЦІАТИВІ та праці лікарів стоматологічної поліклініки та підтримці благодійної організації **нами запроваджено унікальні безоплатні стоматологічні послуги з імплантації зубів для учасників бойових дій - мешканців Обухівської територіальної громади.** Так, у нинішньому році 11 наших захисників отримали безкоштовне лікування та їм встановлено 18 імплантів - це вклад лікарів нашого закладу в перемогу та велика повага і вдячність нашим воїнам-захисникам. Лікарі широким прагнуть повернути не тільки здоров'я, а й подарувати красиву усмішку та впевненість у собі тим, хто заслуговує на найкраще.

ВРАХОВУЮЧИ ПРІОРИТЕТНІСТЬ у напрямку надання якісної стоматологічної допомоги для наших захисників та створенню комфортних умов для перебування їх у стоматологічній поліклініці планується, за рахунок коштів з місцевого бюджету, створити безбар'єрне середовище для маломобільних груп населення, а саме: облаштувати кабінет для надання стоматологічних послуг учасникам бойових дій з обмеженими можливостями у пересуванні - «Кабінет для Героя», де також буде надаватися стоматологічна допомога жителям громади, які мають обмеження у пересуванні. У цьому кабінеті буде передбачено надання терапевтичної, хірургічної,

Найшвидший спосіб діагностики одного або двох зубів проводиться на візіографі - цифровий знімок одразу виводиться на екран комп'ютера.

ортопедичної стоматологічної допомоги та рентгенологічне обстеження пацієнта в одному місці без зайвого переміщення будівлею поліклініки. Також у рамках цього проекту планується благоустрій тротуару при підході до приміщення поліклініки для покращення доступності до поліклінічного пандусу.

Завдяки допомозі та підтримці міської влади ми маємо можливість надавати усі види сучасної стоматологічної допомоги захисникам та захисницям України, а також мешканцям Обухівської громади.

МАЄМО ДОСТАТНЬО досвідчених, професійних кадрів для проведення лікування, імплантології та зубопротезування. Серед майстрів своєї справи: Т.М.Вахрушева - лікар стоматолог-хірург I категорії; Д.Г.Бондар - лікар стоматолог, спеціалізується на імплантації; І.О.Біліченко - лікар стоматолог-хірург вищої категорії; Ю.О.Мочалов - лікар стоматолог-хірург вищої категорії, доктор медичних наук, професор кафедри хірургічної стоматології та клінічних дисциплін ДВНЗ «Ужгородський національний університет»; Л.О.Кононенко, В.Д.Лимаренко - лікарі стоматологів-ортопедів; Т.Д.Карпенко, Л.М.Сушко - лікарі стоматологів-терапевтів; І.О.Лозицька - дитячий лікар-стоматолог; медсестри - Н.Г.Клименко, Т.О.Поліщук, І.В.Якупова, А.В.Ямчук, Л.М.Рудь; молодші медичні сестри Н.М.Мироненко, Л.А.Самофал... Назвати усіх - не вистачить газетної шпальти.

За роботою - хірург-імплантолог Дмитро Бондар.

Ласкаво просимо до поліклініки. Наші лікарі нададуть якісну стоматологічну допомогу, застосовуючи сучасне обладнання, медичні інструменти та матеріали, і повернуть красу вашій усмішці.

Адреса: м. Обухів, вул. Київська, 144. Контакти для запису: +380962549909 з понеділка по п'ятницю з 8-00 до 16-00. Графік роботи: понеділок-п'ятниця з 8-00 до 16-00, субота з 9-00 до 14-00.

Ортопантомограф дозволяє зробити панорамний рентгенівський знімок зубів одночасно верхньої та нижньої щелепи. Обслуговує прилад рентген-лаборант Людмила Рудь.

ПОЧЕСНІ ГРОМАДЯНИ ОБУХІВСЬКОЇ МТГ-2025

**ШПАК
РУСЛАН АНАТОЛІЙОВИЧ**
(18.06.1969 – 14.09.2024)
Старший солдат з позивним
«Сирота» загинув у районі
н.п. Обухівка
Курської області рф
З 2008 року працював на ПрАТ
«ККПК» водієм навантажувача.
Пішов добровольцем до ТЦК,
а 16.02.2023 року його мобілізували до війська. Службу проходив на Чернігівщині, потім - в Курській області рф.
Нагороджений медаллю «Ветеран війни».

**КАРАМАШ
СЕРГІЙ
МИХАЙЛОВИЧ**
(22.09.1987 – 19.11.2024)
На військову службу призваний 18 серпня 2024 року. Доля склалась так, що воїн прослужив лише три місяці...
17 листопада в районі населеного пункту Курахового на Донеччині під час бойових дій Сергій отримав численні поранення. Під час проведення реанімаційних заходів у стабілізаційному пункті воїна не стало.

**ОМЕЛЬКО
ВОЛОДИМИР**
ВОЛОДИМИРОВИЧ
(8.03.1977 – 17.12.2024)
Солдат 42-ї окремої
механізованої бригади

Мобілізований 19 жовтня 2024 року. Після навчального центру «Десна» переведений до 42-ї окремої механізованої бригади на Харківщину. А 17 грудня 2024 року сталося неоправдане - життя воїна обірвалось у м.Берестин Харківської області.

**БОРОВИК
КЛИМ ОЛЕКСАНДРОВИЧ**
(4.05.2004 – 22.09.2024)
загинув в районі
населеного пункту Іванівське
Бахмутського району
Донецької області під час
проведення розвідувально-пошукових дій

27 травня 2024 року Клим вступив у лави ЗСУ: до складу 5-ї окремої штурмової бригади. На військовій службі проявив себе сміливим та самовідданим солдатом. Завжди підтримував побратимів у скрутну хвилину.

**БЄЛОВ
ОЛЕКСІЙ СЕРГІЙОВИЧ**
(21.12.1996 – 17.11.2024)
Командир 2-го відділення
ударних безпілотних
авіаційних комплексів
І-го єгерського батальйону
До мобілізації брав активну участь у волонтерському русі, допомагаючи транспортувати загиблих воїнів з прифронтових територій.
У травні 2024 року Олексія мобілізували. Після двох навчальних підрозділів – у Білій Церкві та Чернігові - з вересня він у зоні бойових дій. 17 листопада

2024 року, виконуючи завдання поблизу села Лисівка Покровського району на Донеччині, воїн отримав тяжке поранення. Його доставили у шпиталь міста Дніпра, де зробили дві складні операції і перевезли на лікування до Одеси. Але це не врятувало життя Олексію. Коли розблокували його телефон, в останньому голосовому повідомленні син звернувся до неї зі словами: «Мамо, я тебе люблю!»

**КОВАЛЕНКО
ВАДИМ ВАСИЛЬОВИЧ**
(8.08.1970 – 13.12.2024)
Механік-водій 3-го
механізованого батальйону
32-ї ОМБр

Мобілізований 22 травня 2024 року. Навчання проходив у Чернігові та Черкасах, після закінчення направлений на Донеччину. У бою в Костянтинівці отримав поранення. Після шпиталю знову опинився на передовій. Коваленко Вадим загинув 13 грудня 2024 року поблизу н.п.Шевченко Покровського району Донецької області.

**ШПІЛЬЧУК
СЕРГІЙ ЮРІЙОВИЧ**
(11.12.1983 – 29.11.2023)
Солдат, оператор взводу
БПЛА 1-ї окремої танкової
Сіверської бригади загинув
поблизу н.п.Велика
Новосілка на Донеччині

До війни працював на ТОВ «Інтерфром». 28 червня 2023 року Сергій доєднався до лав ЗСУ, пройшов навчання у селищі Гончарівське на Чернігівщині. Військові завдання виконував на посаді оператора БПЛА. Сергій користувався авторитетом серед побратимів. Мріяв побачитися з сином і дружиною у звільненому Криму.

**КАЗИМИРСЬКИЙ
ВІТАЛІЙ
ВІКТОРОВИЧ**
(22.10.1983 – 29.11.2024)
Оператор протитанкового
взводу 46-ї окремої
аеромобільної бригади
десантно-штурмових військ
Працював на підприємствах
Обухова.

З перших днів війни Віталій добровільно став до лав захисників України. Проходив службу на Херсонщині, в Соледарі та Кураховому - на Донеччині, Після важкої контузії лікувався

в шпиталі м. Дніпро. Після ротації його перевели в резерв, а в жовтні знову призвали до війська, щоб підготуватися до подальшої участі в бойових діях. Проте за медичним висновком лікарі військової частини відправили Віталія на лікування за місцем проживання. Його здоров'я стрімко погіршувалося. 29 листопада воїна не стало.

**СИДОРЧЕНКО
МИКОЛА МИХАЙЛОВИЧ**
(24.05.1977 – 16.10.2024)
Гранатометник
стрілецької роти загинув у
районі населеного пункту
Невське-Макіївка Луганської
області

Працював зварювальником на різних підприємствах Обухова. Мобілізували Миколу в серпні 2024 року. Спочатку він пройшов навчання у військовому підрозділі на Чернігівщині, а потім був дислокований на Луганський напрям.

**МАРТИНОВ
ЛЕОНІД ОЛЕКСІЙОВИЧ.**
(15.07.1973 – 29.11.2024)
Старший солдат,
такелажник взводу
забезпечення самохідного
артилерійського дивізіону
72-ї ОМБр загинув поблизу
Зміївки на Херсонщині

На початку війни Леонід став до лав територіальної оборони. Захищав Київщину. Воював на Вугледарському напрямку на Донеччині та Херсонському. Військовослужбовець перебував у складі

72-ї ОМБр імені Чорних Запорозжців. Дуже непокоївся за родину, оберігав її від негативних подробиць військових буднів. Рідним розповідав, що він у безпеці та щоб за нього не хвилювались.

**ГРОМ
СЕРГІЙ ВІКТОРОВИЧ**
(4.10.1980 – 22.10.2024)
Навідник окремого
кулеметного взводу 27-го
окремого стрілецького
батальйону 67-ї ОМБр
загинув поблизу села
Невське Луганської області
Мобілізований 13 березня
2022 року. Брав участь у визволенні Київщини, воював на Бахмутському, Торезькому напрямках Донеччини, Куп'янському - на Харківщині, Сіверсько-Донецькому - на Луганщині.

**РИБНИЙ
ВЛАДИСЛАВ
ГЕННАДІЙОВИЧ**
(5.03.1992 – 20.02.2024)
загинув в районі н.п.
Ласточкине на Донеччині
З перших днів повномасштабної війни Влад вступив до тероборони. У складі 225-го ОШБ брав участь у боях під Куп'янськом та Бахмутом, забезпечував та утримував «зелений коридор», прикриваючи відхід наших бійців з Авдіївки. Нагороджений орденом «За мужність» III ступеня, Золотим хрестом Головнокомандувача ЗСУ, нагрудним знаком «Знак пошани», медаллю «Учасник бойових дій».

**ПРИГОДА
ЮРІЙ
ОЛЕКСІЙОВИЧ**
(2.11.1983 – 27.11.2024)
Навідник 3-го ДШБ
загинув у районі села
Романівка Покровського
району на Донеччині

14 лютого 2024 року Юрія призвали на військову службу. Її він проходив у навчальних військових підрозділах, а в листопаді у складі 3-го ДШБ був направлений у зону бойових дій. Останній раз Юрій виходив на зв'язок 24 листопада - у цей день переслав дружині давно обіцяну фотографію у військовій формі, та вкотре запевнив її, що все буде добре...

**ДАЦЕНКО
ДМИТРО ІВАНОВИЧ**
(28.12.1982 – 14.03.2023)
Солдат 72-ї окремої
механізованої бригади імені
Чорних Запорозжців
Брав участь у звільненні Київщини: визволяв Бучу, Ірпінь, Мощун. Стояв на захисті Бахмута й Вугледару. Нагороджений хрестом «Честь і слава», медаллю «Незламним героям російсько-української війни». Помер 14 березня 2023 року в результаті хвороби, виникнення якої пов'язане із захистом Батьківщини.

**ПІГОЛЬ
ОЛЕКСІЙ ВІТАЛІЙОВИЧ**
(30.10.1992 – 05.11.2023)
Солдат, розвідник - номер
обслуги розвідувального
відділення розвідувального
взводу механізованого
батальйону загинув 5
листопада 2023 року
в населеному пункті
Кліщіївка Бахмутського
району Донецької області,
гідно виконуючи свій
військовий обов'язок, беручи
участь в обороні держави та
стримуванні збройної агресії
російських окупантів.

**ЗАХАРОВ
ІВАН ВОЛОДИМИРОВИЧ**
(6.07.1993 – 19.08.2024)
Лейтенант поліції, інспектор
вибухо-технічної служби
полку поліції особливого
призначення Головного
управління Національної
поліції в Київській області
загинув на Покровському
напрямку Донецької області
Займався вибуховою справою, що вберегло життя не одного українського воїна. Загинув внаслідок ворожого артилерійського обстрілу.

ПОЧЕСНІ ГРОМАДЯНИ ОБУХІВСЬКОЇ МТГ-2025

ЛУКАШЕНКО
ВОЛОДИМИР ПЕТРОВИЧ
(23.08.1972 – 19.11.2024)
Старший розвідник-радіотелефоніст розвідувального батальйону 92-ї ОШБр імені кошового отамана Івана Сірка загинув у районі н.п.Липці Харківської області
До ЗСУ призваний 25 квітня 2024 року. Проходив навчання у навчальному центрі на Чернігівщині. 19 листопада 2024 року внаслідок влучання FPV-дрона в башту БМП Володимир Лукашенко загинув.

Багатодітний батько - мав

СУХОРЕБРІЙ
ВОЛОДИМИР ІВАНОВИЧ
(22.10.1981 – 20.01.2025)
Солдат 67-ї окремої механізованої бригади помер в Мирнограді Покровського району на Донеччині від захворювання, спричиненого участю в бойових діях
З початком повномасштабного вторгнення він вступив до лав тероборони. На початку весни 2024 року підписав контракт із ЗСУ. Пройшов фронтовими дорогами в Запорізькій, Донецькій областях та Курській рф.

МЕТЕЛЬСЬКИЙ
ВЛАДИСЛАВ
АНАТОЛІЙОВИЧ
(22.06.1986 – 19.07.2024)
Молодший сержант, командир відділення 32-ї ОМБр
Учасник АТО/ООС з 2014 року, доброволець. Захисник Київщини, Куп'янська, Торечка, Донеччини та Луганщини. Був неодноразово поранений, отримав три контузії. Мав численні нагороди. Помер 19 липня 2024 року в Києві від захворювання, спричиненого участю в бойових діях.

загинув у бою внаслідок атаки ворожого FPV-дрона.

ЛОЗЕНКО
ПЕТРО МИКОЛАЙОВИЧ
(8.09.1977 – 7.01.2025)
Солдат, стрілець - помічник гранатометника стрілецької роти 135-го окремого батальйону територіальної оборони 114-ї окремої бригади загинув в бою поблизу н.п. Нової Пологи Донецької області

У березні 2024 року мобілізували до ЗСУ. Перебував у навчальному центрі в Чернігівській області, воював на Луганському, Харківському та Донецькому напрямках. Двічі поранений, мав контузію. 7 січня 2025 року Лозенко П.М. загинув у бою внаслідок атаки ворожого FPV-дрона.

Нагороджений медалями «Учасник АТО», «Ветеран війни», відзнакою «За участь в Антитерористичній операції», Подякою ЗСУ за вагомий особистий внесок в обороноздатність України, самовіддану службу, вірність українському народу, патріотизм та високу національну свідомість, яку отримав у лютому 2023 року.

КОВАЛЕНКО
ВАСИЛЬ МИКОЛАЙОВИЧ
(22.03.1977 – 1.02.2025)
Солдат, далекомірник зенітного артилерійського взводу зенітної батареї загинув, прикриваючи переправу в районі Куп'янська на Харківщині
Учасник АТО. З перших днів повномасштабного вторгнення доброволець вступив до лав тероборони. 3 жовтня 2023 року перебував у складі ЗСУ.

КОВАЛЕНКО
ВІКТОР АНАТОЛІЙОВИЧ
(24.01.1979 – 26.12.2023)
Старшина, навідник-оператор БМП-1 ВОС-121, командир 2-го механізованого відділення, командир машини 3-го механізованого взводу механізованої роти 20-го окремого батальйону спецпризначення «Україна» окремої президентської бригади

З початку повномасштабної війни став на захист громади у складі Ржищівського ДФТГ, а з березня 2023-го - в лавах ЗСУ. Бойові побратими знали його як безстрашного й рішучого командира, який самовіддано бив ворога у найгарячіших точках країни. Загинув 26 грудня 2023 року в Авдіївці Донецької області.

ника передала тіло Ігоря Шеремета.

ШЕРЕМЕТ
ІГОР СЕРГІЙОВИЧ
(18.03.1985 – 28.11.2023)
Старший солдат 47-ї ОМБр «Магура» загинув у районі н.п. Степове Покровського району на Донеччині

25 вересня 2022-го Ігоря мобілізували. Після військового навчання на Київщині у складі 47-ї ОМБр «Магура» він потрапив на Донеччину, на Авдіївський напрям. Останній раз виходив на зв'язок 27 листопада 2023 року, 14 червня 2024 року в результаті обміну тілами сторона противника передала тіло Ігоря Шеремета.

СЕВОСТЬЯНОВ
АНДРІЙ СЕРГІЙОВИЧ
(21.05.1984 – 27.01.2025)
Солдат 71-ї окремої єгерської десантно-штурмової бригади загинув у районі населеного пункту Тихе Чугувського району Харківської області
Працював охоронцем та водієм на різних підприємствах Обухова. Займався в спортивному клубі «Аякс». Мобілізували Андрія в листопаді 2024 року. Після навчального центру він потрапив на фронт. 27 січня, виконуючи бойове завдання, воїн загинув.

ЧОРНИЙ
ЯРОСЛАВ ПЕТРОВИЧ
(8.08.1985 – 20.02.2025)
Солдат 3-ї окремої штурмової бригади загинув на Луганщині, у Сватівському районі, н.п.Новоєгорівка

17 липня 2024 року Ярослав Чорний добровільно пішов захищати Україну. За час служби отримав кілька поранень. 20 лютого 2025 року, перебуваючи на бойовому завданні на Луганщині, у населеному пункті Новоєгорівка, військовослужбовець загинув через вибухову травму.

нометної батареї 131-го окремого батальйону Територіальної оборони. Нагороджений Почесним нагрудним знаком Головнокомандувача ЗСУ «Золотий хрест», відзнаками міністра оборони України «За поранення», «131 окремих батальйон територіальної оборони», медаллю «Ветеран війни».

КУЛИК
ОЛЕКСАНДР
ВОЛОДИМИРОВИЧ
(14.10.1990 – 13.01.2025)
Солдат мінометного взводу мінометної батареї 131-го окремого батальйону ТрО загинув у районі населеного пункту Фіголівка Куп'янського району Харківської області

Олександра мобілізували у березні 2023 року. Після навчального центру, здобувши військову спеціальність кулеметника, потрапив до стрілецької роти. Після поранення і шпиталю повернувся на фронт до мінометної батареї 131-го окремого батальйону Територіальної оборони. Нагороджений Почесним нагрудним знаком Головнокомандувача ЗСУ «Золотий хрест», відзнаками міністра оборони України «За поранення», «131 окремих батальйон територіальної оборони», медаллю «Ветеран війни».

Авдіївському напрямку. Був важко поранений, отримав дві контузії. Юрію довелося добу перебувати під завалами, поки його врятували побратими. Це дуже підірвало здоров'я воїна. 3-го грудня 2024 року з військового підрозділу його направили на лікування за місцем проживання. Але 7 лютого 2025 року військовослужбовець помер.

ГАЙДАЄНКО
ЮРІЙ ВІКТОРОВИЧ
(18.08.1979 – 7.02.2025)
Старший сержант, стрілець 128-го окремого батальйону ТрО 112-ої окремої бригади ТрО, учасник миротворчих місій

З початком військових дій на Сході країни та анексії Криму, Юрій, маючи чималий військовий досвід за плечима та палкі патріотичні переконання, пішов добровольцем в зону АТО/ООС. Під час російсько-української війни воював на Сході країни та анексії Криму, Юрій, маючи чималий військовий досвід за плечима та палкі патріотичні переконання, пішов добровольцем в зону АТО/ООС. Під час російсько-української війни воював на Сході країни та анексії Криму, Юрій, маючи чималий військовий досвід за плечима та палкі патріотичні переконання, пішов добровольцем в зону АТО/ООС.

ДОВГОП'ЯТИЙ
АНДРІЙ ВАСИЛЬОВИЧ
(19.05.1986 – 22.02.2025)
Оператор БПЛА 82-ї окремої десантно-штурмової бригади загинув на позиції в районі Мілового Суджанського району Курської області російської федерації

На початку вторгнення російських окупантів у 2022 році, Андрій вступив до лав територіальної оборони. 27 січня 2023 року його мобілізували до лав ЗСУ – до 82-ї окремої десантно-штурмової бригади. На фронті військовослужбовець опанував професію оператора безпілотних літальних апаратів. Воював в Запоріжжі та Сумщині, а згодом - на Курщині російської федерації. Нагороджений Золотим хрестом Головнокомандувача ЗСУ та медаллю «Ветеран війни».

в останні вихідні дзвінка від нього не було, а невдовзі надійшло повідомлення про те, що 18 січня 2025 року Сергію стало погано, його було доставлено до шпиталю, але реанімаційні заходи не допомогли врятувати життя курсанту.

АБРИНОВ
СЕРГІЙ СЕРГІЙОВИЧ
(14.11.1976 – 18.01.2025)
Курсант школи загальної військової підготовки 300-го навчального танкового полку

Отримавши повістку, він закрив всі питання по роботі та став курсантом школи загальної військової підготовки 300-го навчального полку на Чернігівщині. Сергій рідко телефонував додому, тому кожний його дзвінок рідні сприймали як щасливу мить. Проте

Під час виконання одного з них біля н.п.Новоєгорівка Сватівського району на Луганщині воїн отримав важке поранення та був доставлений до столичного шпиталю. Два тижні Андрій провів у реанімації, а 13 лютого його не стало.

ЧУМАК
АНДРІЙ АНАТОЛІЙОВИЧ
(13.06.1979 – 13.02.2025)
Солдат 3-ї окремої штурмової бригади

На початку повномасштабного вторгнення Андрій одним з перших став до лав тероборони, захищав передмістя Києва від ворога. У вересні 2024 року його мобілізували, після навчання потрапив до Третьої бригади штурмовиків, з якими він воював на Харківському напрямку. Далі були бойові завдання на інших територіях.

ПАГАС
СЕРГІЙ ВІКТОРОВИЧ
(24.10.1984 – 25.11.2023)
Лейтенант 71-ї окремої єгерської десантно-штурмової бригади загинув біля Новопротокиві Пологицького району Запорізької області

Після мобілізації з липня по жовтень 2023 року Сергій пройшов навчання в Центрі Львівської академії сухопутних військ, а далі потрапив до 71-ї єгерської десантно-штурмової бригади. Оскільки він мав звання лейтенанта командиром розвідувальної групи. 25 листопада отримав завдання вибити ворога із зайнятої ним висоти біля Новопротокиві Пологицького району на Запоріжжі. Група завдання виконала і деякий час утримувала позиції. Проте ворог почав нещадно розстрілювати хлопців артилерією, мінометами, FPV-дронами. Тоді й зник зв'язок із Сергієм. З того часу воїн вважався безвісти зниклим.

ПОЧЕСНІ ГРОМАДЯНИ ОБУХІВСЬКОЇ МТГ-2025

**БРАНДИЧ
ОЛЕКСАНДР
АНАТОЛІЙОВИЧ**
(25.05.1984 – 12.03.2025)
Майор, командир 2-го
механізованого батальйону
153-ї ОМБр

На початку повномасштабного вторгнення Олександра прийняли до роти охорони територіальної оборони. О.Барандич пройшов серйозну військову підготовку, навчався військовій справі в Німеччині, виконував бойові завдання на важливих ділянках фронту. Проте основний напрямок був Покровський, де він очолював 2-й механізований батальйон 153-ї окремої механізованої бригади. 12 березня дорогою з Покровська, під час переміщення в зону відповідальності ОТУ «Херсон», Олександр загинув.

**ІГНАТЬЄВ
ОЛЕКСІЙ ДМИТРОВИЧ**
(12.12.1987 – 23.03.2025)
Сержант, командир
відділення зв'язку 27-го
окремого механізованого
батальйону 67-ї ОМБр
загинув поблизу Юнаківки
Сумської області

У 2015 році брав участь в Антитерористичній операції, а з 13 березня 2022-го – у повномасштабній російсько-українській війні. З перших її днів боронив Київщину, перебував на Донецькому напрямку, на Курщині (рф), на Сумщині. За бездоганну службу нагороджений численними подяками від командування ЗСУ.

**КОВАЛЕНКО
МАКСИМ ОЛЕКСІЙОВИЧ**
(26.02.1998 – 26.03.2025)
Матрос, стрілець-
помічник гранатометника
відділення морської піхоти
1-го батальйону
37-ї окремої бригади
морської піхоти загинув
у районі н.п. Багатири
Донецької області

24-го листопада 2024-го року Максима мобілізували. Він пройшов навчання на Чернігівщині, в Миколаєві, а згодом у складі 1-го батальйону морської піхоти направлений в район Курахового Донецької області.

**ТКАЧЕНКО
ОЛЕКСІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ**
(9.01.1978 – 31.03.2025)
Солдат, стрілець
стрілецького батальйону
28-ї окремої механізованої
бригади імені Лицарів
Зимового Походу

З початком широкомасштабного вторгнення російських окупантів Олексій добровольцем став до лав територіальної оборони на Харківщині, де на той час проживав. 16 серпня 2024 року Пересипським РТЦК та СГ міста Одеси призвали по мобілізації. Військову службу проходив на Донеччині. Під час виконання бойового завдання Олексій отримав важке поранення, підірвавшись на вибуховому пристрої. Це сталося 22 лютого 2025 року в районі населеного пункту Північне Бахмутського району Донецької області.

Згодом Олексія направили на лікування та проходження реабілітації, а потім у відпустку додому, в Обухів. На жаль, отримане поранення та наслідки після нього не дали йому шансів на життя. Олексій помер 31 березня.

**ВИДИБОРЕЦЬ
ВІКТОР СТЕПАНОВИЧ**
(08.03.1972 – 22.06.2022)
Сержант, стрілець-
помічник гранатометника,
9-ї механізованої роти 3-го
механізованого батальйону
72-ї окремої механізованої
бригади імені Чорних
Запорозжівців

Учасник АТО/ООС у 2015-2016 роках. З першого дня російського вторгнення став на захист України. Загинув 22.06.2022 року між селами Роти та Відродження Бахмутського району Донеччини, внаслідок бою за залізницю. Вважався зниклим безвісти. Пізніше визнаний загиблим за рішенням суду. Тіло знаходиться на окупованій території і забрати його немає змоги.

**ПОПОВИЧ
ІВАН МИХАЙЛОВИЧ**
(20.04.1980 – 18.09.2024)
Солдат, кулеметник
стрілецької спеціалізованої
роти 72-ї ОМБр імені
Чорних Запорозжівців

Влітку 2024 року Іван став до лав ЗСУ добровольцем та був прийнятий на військову службу за контрактом. Перебував на бойових позиціях на Донеччині. Життя відважного воїна обірвалося під час бойових дій біля Водяного на Донеччині у вересні минулого року. Лише через довгих сім місяців у результаті обміну тілами І.Поповича було ідентифіковано за експертизами ДНК.

**ФОМІНИХ
МИКИТА АНДРІЙОВИЧ**
(10.07.2002 – 19.04.2025)
Матрос, оператор
1-го відділення
радіоелектронної розвідки
розвідувальної роти
40-ї бригади морської
піхоти берегової охорони
загинув біля н.п. Станіслав
Херсонської області

2021-го Микиту призвали на строкову службу. Військове навчання почалося на Чернігівщині, після присяги юнак потрапив до Одеської військової академії. Там і застало його повномасштабне вторгнення. Микиту направили до Харкова, де понад 8 місяців у складі свого підрозділу він мужньо тримав оборону. У січні 2023 року молодий чоловік підписав контракт і продовжив службу на Донеччині. За успішне виконання бойових завдань Фоміних неодноразово відзначали подяками.

**КАРПЕНКО
ДМИТРО
ВОЛОДИМИРОВИЧ**
(9.12.1987 – 11.05.2025)
Молодший сержант
53-ї окремої механізованої
бригади імені князя
Володимира Мономаха
загинув поблизу Ямполья
Краматорського району
Донецької області

У лютому 2024 року Дмитро мобілізували до війська. Його бойовий шлях розпочався з навчального військового підрозділу на Львівщині, після якого направлено до 53-ї ОМБр на Донеччину. Дмитро загинув 11 травня на полі бою.

**СУЛИМА
ОЛЕГ ГРИГОРОВИЧ**
(19.09.1985 – 5.06.2024)
Старший солдат 59-ї
ОШБр імені Якова
Гандзюка загинув поблизу
Красногорівки
Покровського району
Донеччини

У січні 2024-го чоловіка мобілізували. Після навчання направили до 59-ї ОШБр, у складі якої 1 червня старший солдат Олег Сулима виїхав у зону бойових дій. З рідними востаннє спілкувався 5 червня, попередивши, що виходить на бойове завдання, і що зв'язок з ним буде відсутній.

А вже 11-го червня командування повідомило родині, що Олег зник безвісти після артилерійського обстрілу. Майже рік знадобився для того, щоб тіло військового було знайдене, пройшло ДНК-експертизу та ідентифіковане.

**САМУРА
ВАЛЕРІЙ ВІКТОРОВИЧ**
(20.04.1982 – 15.05.2025)
Солдат 22-ї ОМБр

На початку повномасштабного вторгнення Валерій добровільно звернувся до військомату. Пройшов підготовку в навчальному центрі в Чернігові. У складі Окремої президентської бригади імені гетьмана Богдана Хмельницького направлений до Слов'янська та Покровська. Згодом переведений до 22-ї ОМБр. На Сумщині отримав поранення. Через травми та ускладнення його стан стрімко погіршився. Воїн потрапив до шпиталю у важкому стані. 15 травня в Головному військовому клінічному госпіталі Валерій Самура відійшов у вічність.

**САВЧЕНКО
СЕРГІЙ ВІКТОРОВИЧ**
(23.05.1972 – 19.05.2025)
Старший солдат
26-ї артилерійської бригади

У перші дні війни чоловік добровільно став до лав захисників України. 28 березня 2022 року його було мобілізовано до ЗСУ. Бойовий шлях Сергія Савченка розпочався у Бердичеві. У складі 26-ї артилерійської бригади він обороняв Бахмут, Часів Яр, інші населені пункти Донецького напрямку. Мав численні подяки від командування. Двічі проходив навчання за кордоном. Життя воїна обірвалось 19 травня в районі н.п. Бересток Краматорсько-го району Донецької області внаслідок удару ворожого FPV-дрона.

**ДІДИК
МИКОЛА ІВАНОВИЧ**
(4.09.1968 – 6.05.2024)
Гранатометник
механізованого відділення
250-ї десантно-штурмової
бригади

Афганець, учасник АТО/ООС у 2015-2016 роках. 24 лютого 2022-го став до лав 135-ї бригади ТрО, з 2024-го – до 250-ї. Служив у гарячих точках. Серед нагород – медаль «За оборону рідної держави», «Золотий хрест» Головнокомандувача ЗСУ. 6 травня Миколи не стало. 5 березня 2025 року відбувся обмін тілами. Внаслідок ДНК-експертизи Дідик М.І. був ідентифікований.

**СЕМЕНОВИЧ
ПАВЛО МИХАЙЛОВИЧ**
(10.07.1981 – 05.09.2023)
Розвідник-сапер
1-го розвідувального
відділення 82-ї окремої
десантно-штурмової
Буковинської бригади
загинув 5 вересня 2023
року в районі Вербового
Пологівського району
Запорізької області

Добровільно став до лав ЗСУ. Спочатку була навчальна частина, потім військова служба на бойових позиціях. Під час останньої розмови з дружиною Павло попередив, що йде на завдання і деякий час буде поза зв'язком. На жаль, зв'язок із ним так і не відновився...

25 січня 2025 року після чергового обміну тілами Павла Семеновича було ідентифіковано.

**РУДЕНКО
ВІТАЛІЙ ІВАНОВИЧ**
(30.04.1978 – 03.06.2024)
Командир взводу роти
вогневої підтримки
250-го окремого
батальйону
114-ї окремої бригади
територіальної оборони

Загинув 3 червня 2024 року під час виконання бойового завдання поблизу населеного пункту Спірне Бахмутського району Донецької області.

**СВТУШЕНКО
ДМИТРО ВАСИЛЬОВИЧ**
(29.01.1988 – 20.10.2024)
Солдат, стрілець -
помічник гранатометника
3-го штурмового
відділення 1-го
окремого штурмового
полку загинув
поблизу Єлизаветівки
Покровського району
Донецької області

Дмитра мобілізовано 14 серпня 2024-го. Бойовий шлях солдата розпочався у навчальному підрозділі на Черкащині, після якого воїна направлено до Першої окремої штурмової бригади. У вересні він приступив до виконання військових обов'язків на бойових позиціях в районі Курахового. Після важкого бою зв'язок з Дмитром обірвався. Лише після чергового обміну тілами за результатами ДНК-експертизи тіло Дмитра Євтушенка було ідентифіковано.

ПОЧЕСНІ ГРОМАДЯНИ ОБУХІВСЬКОЇ МТГ-2025

**ПРОКОПЕНКО
ВОЛОДИМИР БОРИСОВИЧ**
(12.04.2001 – 5.07.2025)

Старший матрос, старший навідник самохідного артилерійського взводу 35-ї окремої бригади морської піхоти імені контрадмірала Михайла Остроградського. У квітні 2022 року Володимир вступив добровольцем до лав ЗСУ. Його бойовий шлях увібрав у себе найскладніші військові операції на Донецькому, Херсонському та Покровському напрямках. Загинув 5 липня 2025 року поблизу Новопавлівки на Дніпропетровщині.

**САЛІЙ
АНДРІЙ МИКОЛАЙОВИЧ**
(2.04.1986 – 25.07.2025)

Розвідник 132-го розвідувального батальйону. У 2023 році отримав повістку і став до лав ЗСУ. Пишався тим, що служив у десантно-штурмовій бригаді. Воював на Донецькому напрямку, на Сумщині. В одному з бойових виходів їхній підрозділ потрапив під ворожий обстріл. Виконуючи завдання поблизу населеного пункту Садки на Сумщині, Андрій Салій загинув.

**САХНО
СТАНІСЛАВ ОЛЕГОВИЧ**
(19.08.1988 – 21.08.2025)

Старший солдат, командир міномета мінометного взводу 44-ї ОБр. Учасник АТО. У березні 2023-го мобілізований до ЗСУ. Його військовий шлях розпочався у навчальному підрозділі на території Польщі, по закінченні якого боєць направлений до 44-ї ОБр. Воював на Донецькому, Харківському, Курському напрямках. 21 серпня 2025 року, виконуючи бойове завдання біля Русиного Яру на Донеччині, Станіслав загинув.

**КАРПОВИЧ
БОГДАН АРТЕМОВИЧ**
(19.05.2002 – 6.07.2025)

Солдат, водій кулеметного відділення стрілецького спецбатальйону 93-ї ОБр «Холодний Яр». Війна застала Богдана на строковій службі. Влітку 2022-го він вступив до ЗСУ за контрактом. Майже відразу потрапив до Бахмуту, потім – на Харківський напрям. Тричі поранений, після реабілітації повертався на передову. Загинув 6 липня на Донеччині, в Костянтинівці.

**ФЕДОРОВ
ОЛЕКСАНДР ВАСИЛЬОВИЧ**
(9.11.1981 – 9.08.2025)

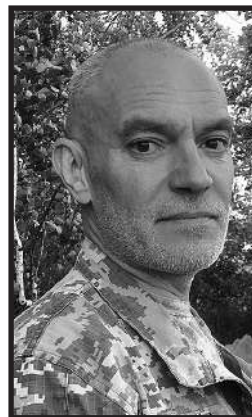
Солдат, навідник штурмового відділення 5-ї окремої штурмової Київської бригади. 1 травня 2024 року Олександр був мобілізований та проходив службу у 5-й ОБр. Вірний приязі, він боровся мужньо та віддано, захищаючи кожен метр української землі від ворога. Його життя обірвалося 9 серпня 2025-го під час ворожого обстрілу на Дніпропетровщині, у н.п. Філія Синельниківського району.

**ПАХОМОВ
АНДРІЙ ІВАНОВИЧ**
(14.12.1987 – 24.08.2025)

Молодший сержант, командир відділення управління мінометного взводу мінометної батареї 4 батальйону оперативного призначення Нацгвардії України. Мобілізований у 2023 році. Військовий шлях розпочав у навчальному центрі на Київщині, навчався в Німеччині, служив у Слов'янську, на Покровському напрямку. 24 серпня 2025-го на Донеччині, біля Шахового, Андрія не стало.

**ТАЛАГАЧ
АНДРІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ**
(19.05.1974 – 16.09.2024)

Солдат, навідник механізованого відділення 67-ї ОБр загинув 16 вересня 2024 року в районі н.п. Терни Краматорського району Донецької області. 6 грудня 2023 року Андрій добровільно став до лав ЗСУ. Служив у складі 67-ї ОБр. Пройшов через найгарячіші точки фронту — Часовий Яр та Лиман. Людина незламної волі та надзвичайної хоробрості. Нагороджений медаллю «Ветеран війни».

**ЗУБАЙДОВ
ГЕННАДІЙ ІЗОТУЛЛОВИЧ**
(11.12.1974 – 4.10.2024)

Старший сержант розвідувальної роти 21 ОБр. Учасник Майдану, у 2014-2016 захищав східні кордони України у складі 25 окремої повітряно-десантної бригади. 24 лютого 2022 року став на захист України та боровся з ворогом в складі 95 ОДШБ, у розвідувальній роті 21-го ОБр ЗСУ. 4 жовтня 2024 року під час виконання бойового завдання біля н.п. Веселе на Курщині Г.Зубайдов загинув.

**ТЕРТИЧНИЙ
СЕРГІЙ МИКОЛАЙОВИЧ**
(16.07.1983 – 22.08.2025)

Стрілець-снайпер 24-ї окремої механізованої бригади ім. Короля Данила. До ЗСУ мобілізований у червні 2024-го. Його бойовий шлях пролягав через гарячі точки Донеччини: Дружівку, Новоолександрівку, Часів Яр. 22 серпня 2025 року, виконуючи бойове завдання біля Часового Яру Донецької області, життя Сергія обірвалось.

**КОСЯК
ОЛЕКСІЙ АНАТОЛІЙОВИЧ**
(7.08.1979 – 27.08.2024)

Молодший сержант 59-ї ОШБр. До війни працював на Київському картонно-паперовому комбінаті, звідки й пішов боронити країну від ворога. Олексій потрапив до навчального центру в Десні, а згодом у складі 59-ї ОШБр відправлений на Покровський напрям. Загинув 27 серпня 2024 року під час бою поблизу Красногоровки Покровського району на Донеччині.

**ЛУЦИК
ВАДИМ ВАСИЛЬОВИЧ**
(21.07.1988 – 14.08.2025)

Молодший сержант, командир екіпажу БПАК відділення БПАК 3-ї танкової роти танкового батальйону 25-ї окремої Січеславської повітряно-десантної бригади. На початку російського вторгнення Вадим вступив до Обухівського ДФТГ. 11 січня 2023-го мобілізований до ЗСУ. Ніс службу на Київщині, у підрозділі ППО. Згодом переведений до 25-ї повітряно-десантної бригади. У січні 2025-го направлений на Покровський напрям. Загинув 14 серпня 2025 року поблизу Мирнограда.

**ДЕМ'ЯН
ДЕМ'ЯН МИКОЛАЙОВИЧ**
(19.11.1978 – 24.08.2025)

Рядовий, стрілець-снайпер 425-го окремого штурмового полку «Скала». На початку російського вторгнення родина Дем'яних з Мелітополя виїхала до Запоріжжя, а в 2023 році – до Обухова. У травні 2025-го Дем'ян призваний до ЗСУ. Пройшов навчання у Десні, став до лав 425-го штурмового полку «Скала». 24 серпня 2025-го біля Новоекономічного Донецької області Дем'ян загинув.

**ПІТЕЛЬ
МИХАЙЛО СЕРГІЙОВИЧ**
(16.11.1999 – 23.07.2025)

Солдат, водій автомобільної роти підвозу військово-технічного майна. Після деокупації Бучі, у 2022-му, Михайло долучився до відбудови зруйнованої інфраструктури: працював над відновленням шкіл та облаштуванням бомбосховищ. Призваний до війська Обухівським ТЦК. Службу проходив у складі ВЧ А5114. Помер у шпиталі 23 липня від поранень, отриманих під час виконання військових обов'язків.

**КРУЖКОВ
ВАЛЕНТИН СЕРГІЙОВИЧ**
(13.03.1986 – 20.11.2024)

Солдат, водій гранатометного відділення взводу вогневої підтримки механізованої роти 3-ї окремої штурмової бригади. На початку війни ніс службу на блокпостах Києва та Обухова у складі тероборони, а потім вступив добровольцем до 3-ї ОШБр. Встиг пройти чотири небезпечні бойових виходи. П'ятого — не пережив. Життя обірвалося 20 листопада 2024 поблизу н.п. Нововодяне на Луганщині.

**КРУКІВСЬКИЙ
ОЛЕГ КУЗЬМОВИЧ**
(8.04.1970 – 3.09.2025)

Головний сержант-командир 1-го міномета 3-го егерського батальйону, молодший сержант 152-ї окремої егерської бригади. У червні 2024-го мобілізовано до ЗСУ. Пройшов навчання в Чернігівській області, у складі 152-ї окремої егерської бригади направлений на Покровський напрям. Понад рік перебував у зоні бойових дій. 30 серпня 2025 біля Котлиного на Донеччині отримав поранення, від яких помер у шпиталі міста Дніпра 3 вересня 2025 року.

**ПЕДОЧЕНКО ДМИТРО
АНАТОЛІЙОВИЧ**
(7.05.1978 – 21.09.2022)

Старший солдат, розвідник 79-ї окремої десантно-штурмової бригади. З початком вторгнення росії у 2022 році добровільно вступив до лав ЗСУ. Служив у 79-й ОДШБ. 21 вересня 2022 року, повертаючись із бойового завдання, Дмитро загинув під час ворожого ракетного удару по позиції в районі Мар'їнки Донецької області. Посмертно нагороджений медаллю «За мужність» III ступеня.

**СИТНИК
БОГДАН ВОЛОДИМИРОВИЧ**
(13.04.1996 – 19.08.2025)

Молодший сержант, командир відділення взводу снайперів роти снайперів. У 2023 році мобілізований до лав ЗСУ. Пройшов навчання у військовому центрі в Житомирі, а згодом направлений навчатися до Великобританії. Виконував бойові завдання на Луганщині: в Білогорівці та Северодонецьку. Був у найгарячіших точках фронту. 19 серпня 2025 року загинув в районі Сіверська Донецької області.

**БІБКО
ДМИТРО МИКОЛАЙОВИЧ**
(7.11.1986 – 16.08.2024)

Старший солдат, старший стрілець 3-ої парашутно-десантної роти 1-го парашутно-десантного батальйону. Учасник АТО. Мобілізований 7 травня 2024-го. Після навчання направлений до 25-ї окремої повітряно-десантної бригади на Покровський напрям. 3 16 серпня 2024 року Дмитро вважався зниклим безвісти. Ідентифікований у процесі обміну тілами.

- Миколо, де Ви воювали і за яких обставин потрапили в полон?

- На початку повномасштабного вторгнення, у 2022 році, я пішов в Обухівський військкомат, аби записатися до війська, але мені відповіли, що поки у моїх послугах немає потреби, бо я не служив в армії і приписаний до Коростенського РВК, звідки сам родом. А потім були Ірпін, Буча, Гостомель... Я хотів їхати на Коростень, але подолати трасу Київ-Ковель тоді було нереально. Після звільнення цих населених пунктів я все ж таки приїхав до Коростеня і записався добровольцем до війська. З військкомату мене направили на військово-лікарську комісію. Пройшовши її, я опинився в 95-й бригаді. Через місяць мене перевели до 25-ї окремої повітряно-десантної. У її складі я перебував ще місяць. Повоював чотири дні жорсткого «передка» на відтинку Сватове-Кремінна і шість годин нерівного бою. 27 грудня ми вийшли на завдання - утримувати бойову позицію. Противник «крив» нас градами та артилерією. Ми відстрілювались. Праворуч і ліворуч від себе я чув роботу своїх побратимів-кулеметників. Сили були нерівні, ворог вдесятеро переважав нас. Через кілька годин важкого бою, коли кулеметників «прибрали» буряти, у мене теж закінчилися набої. Я допомігся Богу і бачу як в окоп залітає граната. За секунду в голові промайнуло все життя. Вже думав, що це кінець, але натомість відчув дикий біль у ногах і крики ворога. До окопу забігли буряти. Один погрожував відрізати мені голову, як не здамся. Заламав мені руки, сів на мене зверху. Інший бурят, скинувши свого дурноватого побратима й каже: «Ми тебе не вб'ємо - беремо в полон». Вони затагнули ноги моїми джгутами, які були на бронжилеті, і наказали лежати - по мене прийдуть пізніше. Шістнадцять годин я лежав напівпритомний у холодному окопі з перетягнутими турнікетами ногами: приблизно щодві години я попускав джгути. Якби я їх не послаблявав, ніг у мене вже б не було. Буряти прийшли наступного дня з ношами. Я майже не пам'ятаю як вони мене несли, але почув їхні запевнення, що на позиції росіяни мене не битимуть. 29 грудня мене відвезли в лікарню, в Луганськ. Відібрали паспорт, військовий квиток, «бронік», зняли каблучку з ланцюжком, дали робу з мішковини, одягли кайданки і вже хотіли відрізати ноги. Один Бог знає, що я пережив тоді! До нас, українців, у тій лікарні жінки, які працювали медсестрами та санітарками, ставились як до ворогів. Вони казали: «Ви прийшли нас убивати!» Якби в них була можливість - убили б! Таку мають на нас злість і ненависть! І в СІЗО, і в тюрмі з нас знущались хлопці, яким років по двадцять. Після 2014 року їм задурили голову, що Україна - це зло. Але ж вони українці! Найбільше ми боялися допитів одного викладача української мови - німці у Другій світовій так не знущались над полоненими, як знущались наші українські перевертні з окупованої ЛНР.

- Перепошув, а чи надали Вам лікарську допомогу і де утримували?

- Лікування полонених як таке і в лікарні, а тим паче в колонії на тимчасово окупованій території, зокрема в Луганській області, взагалі відсутнє. З препаратів, що надавали всім у лікарні - це бетадін (йод) і бинти. Коли я дивився на свої ноги, то молився Богу, щоб вони не погнили. А поспілкуватися наодинці з лікарями не можна було: нас заносили на ношах, а поряд супровід - троє військових з автоматами. Спочатку була лікарня, потім - СІЗО, а згодом - Суходольська виправна колонія

ІНТЕРВ'Ю ПІСЛЯ ПОЛОНУ

Микола МІЩЕНКО: «СТУПИВ НА РІДНУ ЗЕМЛЮ І ДУМАВ, ЩО ЦЕ СОН...»

Переживши випробування ворожим полонем і пройшовши усі пекельні його кола, 35-річний доброволець, обухівець Микола Міщенко вистояв, не зламався і залишився людиною! Там, у застінках Суходольської виправної колонії суворого режиму на тимчасово окупованій Луганщині, попри все він вірив, що колись повернеться додому.

25 травня нинішнього року в результаті заключного, четвертого, етапу обміну полоненими між Україною та Росією за формулою «1000 на 1000», Микола повернувся на рідну землю. У неволі військовополонений пробув 881 день - довгих два роки і сім місяців.

Фото ТСН, яке облетіло весь світ - звільнений з полону Микола Міщенко на українській землі!

суворого режиму №36 на Луганщині. Ув'язнені, які відбувають покарання на тимчасово окупованій території, проходять кризь беззаконня і приниження. Ці заклади не відвідують представники Омбудсмена, Червоного Хреста, Європейського комітету та комітету ООН з питань запобігання катувань. У камері п'ять на п'ять метрів знаходилось тридцять полонених. Камера без вікна, замість нього - лампочка. Спали «штабелями». В таких умовах, а ще через зневіру, що коли-небудь звільняться, у багатьох виникали думки про суїцид. Але все ж сподівались повернутися додому. Пригадую, як у двадцять третьому році хлопців, яких взяли в полон, через чотири місяці поміняли «175 на 175», це у новинах «сепарських» нам показали. Як ми тоді чекали на звільнення! Але нас не віддали на обмін, думаю тому, що на початку війни було багато добровольців.

- Чим годували полонених?

- З 2023-й по 2024-й рік нас годували так, аби ми не вмерли: перлова каша з опаришами і вода, яку прозвали «апельсиновою» не за смак, а за колір - вона була жовта і ржова. Зуби у нас поспалились моментально. За півроку такого харчування - у мене мінус чотирнадцять зубів.

- Миколо, приношу вибачення за неточність, допущену в минулому номері газети.

- Вибачення приймаю. Ви написали, що мене вдома чекали дружина і двійко діток. Звісно, діти мене чекали, а дружина - ні. І мені це дуже боляче. Ми прожили у шлюбі дванадцять років, у нас чудові діти - донька Кристина і син Владик. Зрада дружини не дає мені спокою і досі. Знаючи, що я в полоні, вона вийшла заміж за іншого, народила дитину. У двадцять третьому році через суд дружина зі мною розлучилась. Повірте: дуже боляче, що найрідніша людина виявилася зрадницею. А коли я ступив на українську землю, вона подала на аліменти. Я дітей люблю і буду їм допомагати, бо я - їхній батько. До слова, весь час, коли я перебував у полоні, дружині йшли кошти за мене, хоча ми були вже розлучені.

- За чим Ви шкодуєте?

- Мене зустрічало в Обухові море людей, серед них було стільки дітей. Дуже шкодую, що моїх там не було...

- Як родина дізналась, що Ви перебуваєте в полоні?

- Першою дізналась, що я в полоні, моя сестра. 31 грудня в нашу лікарню приїздив канал «Росія 24» і нас зафіксували на відео. В чотири години відзняли, а вже о восьмій вечора відео закинули в інтернет. Сестра та кума Люба знайшли це відео, і тому я був як такий, що пропав безвісти,

всього чотири дні.

- Хто за Вас вболівав увесь цей час?

- Мама Раїса Дмитрівна і сестра Антоніна дочекались мого визволення. Батько помер, коли мені було 16 років. Мого повернення додому чекали мої знайомі та куми. Хочу низько вклонитися і подякувати сестрі за підтримку, за віру і мужність! Де вона тільки не була! Оббивала пороги Координаційного штабу в Києві, 25-ї бригади у Дніпрі. Тричі на рік 25 бригада подавала мене на обмін, але росія відмовляла. Антоніна намагалась робити все можливе, аби прискорити моє визволення з полону: протягом цих років виходила на пікети, брала участь в акціях на підтримку військовополонених. Її день починався з молитви за мене і закінчувався нею, вона стукала в усі інстанції, які могли пришвидшити обмін полоненими.

- Чи були з Вами земляки?

- Так, у Суходольській колонії я зустрівся з Дімою Грищенком з Жуківців, його поміняли нещодавно, він зараз проходить реабілітацію, Колею Шпильком, Романом Іщенко з Обухова, з коростенцями. Шпилько досі в колонії, він потрапив у полон у червні чи в липні 2023-го.

- Миколо, що Ви відчували, коли дізналися, що Вас обмінюють.

- До останнього не вірив, думав, що це сон. 22 травня нас вишикували, назвали прізвища, порадили брати теплі речі, бо поведуть туди, де холод. Наша партія закривала першу тисячу обміну полоненими. До нас було два етапи. Ми увійшли до першої домовленості по поверненні полонених, взятих у полон у 2022 році. Спочатку ми думали, що нас везуть на Росію, тому що з 2024 року почали масово вивозити хлопців до Забайкалля, на Урал. 23 травня 2025 року нам затагнули очі скотчем і дві доби десь возили. Чотири рази пересідали на літаки, багато часу ми провели в повітрі. Як нам розповіли потім, з Луганська літак з полоненими полетів на Росію, там «намотували кола», потім - у Білорусь, а з Білорусі - автобусом на Чернігів. У дорозі нам не давали ні їсти, ні пити, а за відсутності води організм починає зневоднюватися, тож хлопці почали «вимикатися» - втрачати свідомість. Це захисна реакція організму. Чули, як якась представниця вимагала дати нам води. Коли я приїхав на лікування у Хмельник, то перші два дні кілька разів за день теж втрачав свідомість. 25 травня, з третього разу, наш літак приземлився в Білорусі. Нарешті нам зняли з очей скотч. Ми бачимо як відкриваються двері борту Іла, а на землі стоять «швидки». Нам дозволили вийти з літака, а було нас 250 полонених, і половина попадала. Зі «швидких» почали бігти ме-

дики й надавати допомогу. Нас піднімають, заводять до автобусів і ми їдемо до білоруського кордону. Там чекали ще з годину. Потім зайшов представник росії і каже: «Україна запізнюється. Зараз, хлопці, по своїх місцях і - назад в колонію». Але ми ладні були бігти, нехай стрілять, аби лиш вдома, на рідній землі опинитись! І тут через кілька хвилин їдуть українські автобуси з російськими полоненими. Такі емоції нас накрили - не передати! З сімох автобусів з білоруської сторони і сімох - з нашої вийшли полонені. Українці - сухі, білі, як смерть, худі, знеможені, а росіяни - розгодовані, ніби з курорта. Чому так? Тут із ними все добре, а з нашими хлопцями коїться такий жах. Полонені в тюрмі безправні, їм немає куди пожалітися, бо заб'ють до смерті. Ще гірше тим нашим хлопцям, які перебувають у російських тюрмах: там українцям випалювали на тілі: «Слава росії» чи їхній герб, аби на все життя залишилось. Татуювання, особливо патріотичне чи націоналістичне, до прикладу «Азов», росіяни там вирізали зі шкірою і викидали... Це нелюди, для яких немає нічого святого. Женевська конвенція 1949-го року, що встановила стандарти гуманного ставлення до військовополонених для росії - фікція. Я дякую Україні за те, що не залишила нас і звільнила з полону.

- Вас звільнили 25 травня, а обухівці зустрічали 25 липня. Де Ви перебували цей час?

Сестра Миколи Міщенка - Антоніна. З моменту потрапляння брата в полон дівчина вірила в його повернення: виходила на одиночні пікети, брала участь в акціях на підтримку військовополонених, робила все можливе, аби її почули.

- Ці два місяці я проходив реабілітацію. З нами займались психологи, бо у всіх хлопців, які перебували у полоні ворога, порушена психіка. Ми пройшли три етапи психологів, співбесіди з СБУ, контррозвідкою. Повірте, там працюють професіонали своєї справи! Я їм розповів, що мене заставили сказати на камеру те, що хотіли російські окупанти. Пропонував нашим службам перевірити мене на детекторі брехні. Адже, якщо не скажеш те, що потрібно ворогу, камера вимикається і пів дня тебе мучать: б'ють кийками, струмом, шокером, доки ти не скажеш те, що треба їм. А потім ці відео вони викладають в «You Tube». Це ще й інформаційна війна, і ворог робить усе, аби знеславити українців, які перебувають у полоні. Після двох місяців реабілітації я отримав позитивний результат з відновлення психіки - резюмував головний психолог Вінниці. Проходив реабілітацію у санаторії в Хмельнику, де на ногах мені робили процедуру лазерного відновлення, а ще - масаж спини, бо в ребрі лишився осколок, який постійно непокоїв. У місті Бар провели декілька міні-операцій з видалення осколків. Після того, що я пережив у полоні за ці два роки і сім місяців, я не знаю, що тепер мене злякає. На жаль, повернутися на роботу на «Алеану» не маю можливості - не можу довго стояти на ногах, потребую тривалої реабілітації. Тож зараз основне - зайнятися здоров'ям і відновитися.

- Спасибі Вам, Миколо, за мужність, за те, що у ворожому таборі не скорились, що мали надію, що Україна Вас звільнить, адже повернення захисників додому — це та політика, яку проводить наша держава від початку війни, це надія для багатьох родин, які продовжують чекати своїх рідних і близьких.

Спілкувалась Олена ДРАЧУК

РІШЕННЯ МІСЬКОЇ РАДИ

ПРО ВСТАНОВЛЕННЯ
ТОВ «ОБУХІВТРАНС»
ТАРИФІВ НАПЕРЕВЕЗЕННЯ
ПАСАЖИРІВ МІСТА ОБУХІВ

Розглянувши звернення ТОВ «Обухівтранс» від 26.05.2025 №123 та від 03.06.2025 №125 про встановлення тарифів, розрахованих з урахуванням підвищення вартості складових діючого тарифу на перевезення пасажирів, враховуючи загальнодержавний ріст розміру мінімальної заробітної плати, роздрібних цін на паливно-мастильні матеріали, запасні частини та комплектуючі, послуги, під час дії воєнного стану, беручи до уваги розрахунки тарифу на послуги з перевезення пасажирів, з метою забезпечення транспортно-обслуговування населення міста, керуючись статтею 10 Закону України «Про автомобільний транспорт» та наказом Міністерства транспорту та зв'язку України від 17.11.2009 №1175 «Про затвердження Методики розрахунку тарифів на послуги пасажирського автомобільного транспорту», підпунктом 2 пункту «а» статті 28, підпунктом 1 пункту «б» статті 30 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», виконавчий комітет Обухівської міської ради ВІРІШИВ:

- Встановити Товариству з обмеженою відповідальністю «Обухівтранс» тарифи на перевезення пасажирів м.Обухів на міських автобусних маршрутах загального користування, згідно з додатком.
- Визнати таким, що втратило чинність рішення виконавчого комітету Обухівської міської ради Київської області від 11.05.2022 №115 «Про встановлення ТОВ «Обухівтранс» тарифів на перевезення пасажирів міста Обухів».
- Рішення набирає чинності з дня його офіційного оприлюднення.
- Контроль за виконанням цього рішення покласти на заступника міського голови з питань діяльності виконавчих органів Обухівської міської ради Володимира ЦЕЛЬОРА.

Секретар Обухівської міської ради
Лариса ІЛЬЄНКО
21 серпня 2025 року, № 525

Додаток
до рішення виконавчого комітету Обухівської
міської ради Київської області від 21.08.2025 № 525

ТАРИФИ
НА ПЕРЕВЕЗЕННЯ ПАСАЖИРІВ
МІСТА ОБУХІВ НА МІСЬКИХ
АВТОБУСНИХ МАРШРУТАХ
ЗАГАЛЬНОГО КОРИСТУВАННЯ

Найменування маршруту	Вартість, грн з 1 пасажира
маршрут №1 (ТСЗМ-Лікарня)	18,00
маршрут №2 (мікрорайон Лікарня - мікрорайон Яблуневий)	18.00
маршрут №4 (Ленди - Яблуневий - Піщана)	18.00
маршрут №5 (Автостанція - Піщана)	14.00
маршрут №6 (Лікарня - Піщана)	13.00
маршрут № 7 (Піщана - Лукавиця)	14.00
маршрут №8 (Блакитівка - Піщана)	14.00
маршрут №9 (8 Листопада - Піщана)	14.00
маршрут №10 (Польок - Піщана)	14.00
маршрут №11 (Яровівська - Лікарня)	14.00
маршрут №12 (Соборна - Лікарня)	14.00
маршрут №14 (Жеваги - Піщана)	14.00

Заступник міського голови з питань діяльності виконавчих органів ОМР
Володимир ЦЕЛЬОРА
Начальник управління капітального будівництва та експлуатаційних послуг виконавчого комітету ОМР Олександр ШУМЛЯНСЬКИЙ

СПІВЧУВАЄМО

На 81-му році життя відійшов у вічність колишній голова Першотравенської сільської ради

ПЕРВІЧКО ОЛЕКСІЙ ФЕДОСІЙОВИЧ

Все свою життя Олексій Федосійович працював на благо людей. У різні роки він обіймав відповідальні посади в народному господарстві, а з 1 жовтня 1990 року по 2002 рік очолював Першотравенську сільську раду, залишивши по собі добру пам'ять і зробивши вагомий внесок у розвиток громади. З вдячністю згадуємо його працю і життєвий шлях. Світла пам'ять про нього залишиться серед односельців.

Висловлюємо ширі співчуття дружині Катерині Василівні, дочці Ірині, сину Леоніду, внукам і всій родині покійного.

Громада с.Гудимове

З ЖИТТЯ ГРОМАДИ

СТОРІЧНИЙ ЮВІЛЕЙ ЛЮБОВІ МИХАЙЛОВОЇ

Привітала з ювілеєм надзвичайну жінку - Любов Василівну Михайлову, якій виповнилося 100 років.

За своє довге життя вона пережила випробування, які важко навіть уявити. Пані Любов пригадала евакуацію населення, провела паралель із сучасними подіями, коли знову доводиться залишати рідні домівки через війну.

У розмові торкнулися й 1937 року - піку Великого терору, наймасовішої кампанії сталінських репресій. Масові арешти, катування, розстріли й депортації забрали життя тисяч українців, зокрема й представників інтелігенції. Це була епоха великого страху, яка залишила слід у пам'яті на все життя.

Поруч із мамою її донька Валентина сказала прості, але такі глибокі слова: «Вдячна за всі роки й місяці».

Життя Любові Василівни - справжній урок мужності та віри для нас усіх.

Бажаю всім мати стільки сили серця й світла в душі, щоб долати будь-які випробування та берегти найдорожче - любов до життя і рідної землі.

Лариса ІЛЬЄНКО,
секретар Обухівської міської ради

На фото: 100-річна Любов Василівна Михайлова з Ларисою Ільєнко у колі найближчих людей.

ПОЧЕСНОЮ ГРАМОТОЮ
ОБУХІВСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ НАГОРОДЖЕНІ

З НАГОДИ ВІДЗНАЧЕННЯ 663-ї РІЧНИЦІ З ДНЯ ЗАСНУВАННЯ МІСТА ОБУХОВА ЗА ОСОБЛИВІ ДОСЯГНЕННЯ ТА ЗАСЛУГИ ПЕРЕД ОБУХІВСЬКОЮ ГРОМАДОЮ:

ГРАМА Оксана Василівна, головний бухгалтер фінансового відділу ТОВ «АЕРОК»
КІЯНИЦЯ Володимир Миколайович, тракторист Сільськогосподарського кооперативу «Долина Плюс»
КОЗУБ Лідія Володимирівна, внутрішній аудитор ТОВ «Спектр-Агро»
ШМІЛЬОВ Максим Михайлович, керуючий магазином у м.Обухів, ТОВ «РОМ-СТАЛ Україна»
ПОПОВИЧ Людмила Василівна, директорка Германівської школи мистецтв
ТАРАНУХА Євген Анатолійович, начальник відділу технічного обслуговування картонного виробництва ПрАТ «ККПК»
ЧЕРНИШ Ігор Анатолійович, начальник виробництва гофротари ПрАТ «ККПК»
ТКАЧЕНКО Ігор Станіславович, тракторист-машиніст сільськогосподарського ви-

робництва СТДВ «Світанок»
КОНОВАЛ Володимир Миколайович, тракторист-машиніст сільськогосподарського виробництва СТДВ «Світанок»
РУДНИЦЬКА Оксана Петрівна, художній керівник будинку культури села Перегонівка
ТАРАСОВА Наталія Макарівна, багатодітна мати
КОНЮХ Алла Іванівна, багатодітна мати
МОРГУН Ярослав Сергійович, начальник відділу електроніки ТОВ «ІНТЕРФОМ»
СЕРКІНА Лариса Василівна, апаратник виробництва кисломолочних та дитячих молочних продуктів ПрАТ «Обухівський молочний завод»
КРАВЧУК Людмила Вікторівна, оператор автомата для розливання молочної продукції у пакети та плівку ПрАТ «Обухівський молочний завод»

ПОДЯКОЮ ОБУХІВСЬКОГО МІСЬКОГО ГОЛОВИ
НАГОРОДЖЕНО

ЗА ЗРАЗКОВЕ ВИКОНАННЯ СЛУЖБОВИХ ОБОВ'ЯЗКІВ, ВИСОКИЙ ПРОФЕСІОНАЛІЗМ, АКТИВНУ ГРОМАДЯНСЬКУ ПОЗИЦІЮ ТА З НАГОДИ ВІДЗНАЧЕННЯ 663-ї РІЧНИЦІ З ДНЯ ЗАСНУВАННЯ МІСТА ОБУХОВА:

БУНТОВСЬКУ Марину Володимирівну, вчительку математики Академічного ліцею №1 імені А. С. Малишка Обухівської міської ради Київської області
БОНДАР Тетяну Володимирівну, інженера з охорони праці Управління освіти виконавчого комітету Обухівської міської ради Київської області
НОВІКОВУ Любов Іванівну, сестру медичну старшу закладу дошкільної освіти «Дударик» Обухівської міської ради Київської області
ШПАК Юлію Петрівну, вихователя-методиста закладу дошкільної освіти «Рушничок» Обухівської міської ради Київської області
КОМІСАРЕНКО Наталію Василівну, практичного психолога закладу дошкільної освіти «Катруся» Обухівської міської ради Київської області
БУРЕНКА Миколу Юрійовича, активного жителя села Григорівка виконавчого комітету Обухівської міської ради
КОЛОМІЙЦЯ Олексія Юрійовича, старшого інспектора Комунального підприємства Обухівської міської ради «Обухівська міська варт»
РЯСЬКО Світлану Григорівну, діловода села Деремезна виконавчого комітету Обухівської міської ради
ШУТА Олександра Леонідовича, майстра зміни виробничого відділу ТОВ «АЕРОК»
МОШЕНЕЦЬ Любов Юрійівну, інженера-технолога ТОВ «Алеана»
ЛЕГУШУ Ігоря Григоровича, начальника відділу інформаційних технологій ТОВ «Алеана»
МАЛІЦЬКОГО Ігоря Івановича, тракториста Сільськогосподарського кооперати-

ву «Долина Плюс»
КОВАЛЕНКА В'ячеслава Юрійовича, директора Департаменту кадрів ТОВ «Спектр-Агро»
СТАРІЧЕНКА Василя Володимировича, старшого інженера-електрика ТОВ «Світанок Плюс»
РЕВЕНКО Тетяну Миколаївну, доярку ТОВ «Світанок Плюс»
ТИМКО Ольгу Іванівну, матір загиблого Героя, керівницю ГО «Об'єднання сімей загиблих (померлих) воїнів АТО «Ми пам'ятаємо. Обухівщина»
ЧАПЛІНСЬКУ Світлану Анатоліївну, дружину загиблого Героя Небесної Сотні, волонтерку, учасницю ГО «Материнське серце»
ЛАЗЕБНУ Наталію Олегівну, прибиральницю службових приміщень клінінгової дільниці ПрАТ «ККПК», волонтерку
ЛИТВИНЕНКО Олену Вікторівну, машиністку паперового виробництва ПрАТ «ККПК», волонтерку
ЛУЦЕНКА Юліана Вікторовича, машиніста картонноробної машини картонного виробництва ПрАТ «ККПК», волонтера
БАБІЯ Романа Павловича, клеєсвара виробництва гофротари ПрАТ «ККПК», волонтера
ГОНЧАРЕНКА Станіслава Миколайовича, машиніста автоматизованої лінії для виготовлення гофроящиків виробництва гофротари ПрАТ «ККПК», волонтера
ЯЦЕНКО Світлану Ярославівну, директорку Будинку культури села Перегонівка виконавчого комітету Обухівської міськради
СУШКА Юрія Григоровича, різальника заготовок та виробів з пластичних мас дільниці переробки блоків ППУ ТОВ «Інтерфом»

СУХОДОЛЬСЬКОГО Юрія Борисовича, водія навантажувача транспортного цеху ТОВ «Інтерфом»
РУДЮК Аллу Георгіївну, прибиральницю службових приміщень адміністративно-господарського відділу ТОВ «Інтерфом»
ОРЛІЧЕНКА Сергія Васильовича, токаря механічної служби ТОВ «Інтерфом»
НАГОРНЮКА Андрія Івановича, майстра з ремонту КВП та А енергетичної служби ТОВ «Інтерфом»
ЗАБАРНУ Наталію Віталіївну, волонтерку ГО «Материнське серце»
ІВАХНЕНКО Валентину Миколаївну, волонтерку ГО «Материнське серце»
ЛЕВЧЕНКО Тамару Петрівну, волонтерку ГО «Материнське серце»
ПОГРЕБНЯКА Андрія Юрійовича, волонтера ГО «Материнське серце»
ПОГРЕБНЯК Катерину Володимирівну, волонтерку ГО «Материнське серце»
АРГАТ Катерину Іллівну, головного менеджера з продажу роздрібних продуктів Обухівського РВ АТ «Райффайзен Банк»
НЕСЕНЮК Марію Миколаївну, головного бухгалтера ПП «Обухівміськвторресурси»
МАГДЕБУРУ Олександра Васильовича, водія ПП «Обухівміськвторресурси»
КОВАЛЬЧУК Ірину Олексіївну, сортувальницю паперового виробництва ПП «Обухівміськвторресурси»
НЕСТЕРУКА Володимира Васильовича, сортувальника паперового виробництва ПП «Обухівміськвторресурси»
СОСНОВСЬКУ Ніну Петрівну, сортувальницю паперового виробництва ПП «Обухівміськвторресурси»
НЕЧАЄВА В'ячеслава Валерійовича, керівника дитячих та підліткових заходів Незалежної релігійної громади (місцевої церкви) християн віри Євангельської «Альфа та Омега»